

PARAULES DE VIDA

Laudato si' (V)

La setmana passada ens fixàvem en la primera de les causes de la relació desordenada de l'home amb les altres criatures, que el Papa denuncia en el capítol tercer de l'encíclica *Laudato si'* («el paradigma tecnocràtic dominant»). Avui ens centrem en la segona, que és una comprensió inadequada del «lloc de l'ésser humà i de la seva acció en el món» (núm. 101).

Sense cap dubte, la característica fonamental de la cultura moderna és l'antropocentrisme. Això respon a una veritat: l'ésser humà, creat a imatge i semblança de Déu, participa en certa mesura del poder de Déu sobre la resta de les criatures (*Gn* 4,27-28). Ara bé, eixe poder no és absolut, sinó que té uns límits ètics: l'home, en la seua relació amb la natura, ha de respectar la intenció originària de Déu i, per tant, ha de pensar en el bé de tots els qui viuen en aquest moment històric i els qui viuran en el futur. El segon límit ètic es refereix al propi ésser humà: ell és també, per a si mateix, un do de Déu i, per tant, ha de respectar «l'estructura natural i moral de què ha estat dotat» (núm. 115).

La falta de respecte a aquests límits, en una cultura en la que qualsevol desig de les persones és considerat un dret, i en la que aquestes acaben donant «prioritat absoluta a les seves conveniències circumstancials» (núm. 122), ens condueix a una situació de «desmesura antropocèn-

trica» (núm. 116). Per superar aquest antropocentrisme exagerat el camí no és altre que el que ens assenyala el Papa: «la forma correcta d'interpretar el concepte de l'ésser humà com a “senyor” de l'univers consisteix a entendre'l com a administrador responsable» (núm. 116).

De fet, no mesurar les conseqüències de les intervencions de l'home sobre la creació és «un reflex molt visible d'un desinterès per reconèixer el missatge que la natura porta inscrit en les seues estructures» (núm. 117). I aquest missatge està també inscrit en la naturalesa humana. La sensibilitat per protegir la creació no és autèntica si exclou d'eixa protec-

ció l'ésser humà. «Quan no es reconeix en la realitat mateixa el valor d'un pobre, d'un embrió humà, d'una persona amb discapacitat..., difícilment s'escoltaran els crits de la mateixa natura» (núm. 117). Com aplicació d'aquest principi, el Papa ens recorda que «no és compatible la defensa de la natura amb la justificació de l'avortament» (núm. 120).

Davant d'aquesta situació cultural, a l'encíclica es remarca la convicció de que «no hi haurà una nova relació amb la natura sense un nou ésser humà. No hi ha ecologia sense una adequada antropologia» (núm. 118). Eixa antropologia no sols exigeix el respecte a la persona consi-

derada aïlladament, sinó una relació entre les persones caracteritzada per la justícia, una societat en la que uns no s'aprofiten dels altres i en la que ningú siga tractat «com a mer objecte» (núm. 123). Aquesta justícia ha d'abastar totes les dimensions de la vida social, però especialment l'àmbit del treball i de les relacions laborals: aquí és on s'uneixen la justa relació entre les persones i amb la natura, i aquest és el lloc privilegiat per a la construcció d'un món més humà.

No defallim en l'esforç per edificar aquest món més just.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Perdonar les ofenses

Guardar un secret, perdonar una ofensa i aprofitar el temps són, segons la saviesa popular, les tres coses més difícils d'aquesta vida. Em limito a la segona. En sentit bíblic perdonar una ofensa no significa condonar-la com es condona o dispensa un deute, ni obli-

dar-la com s'oblida un mal tràngol; tampoc equival a deixar-la de banda o aparcar-la com es fa amb una persona o qüestió incòmoda per protegir-nos d'ella. És molt més que això.

El perdó bíblic consisteix a ser capaç de mirar l'altre sense jutjar-lo ne-

gativament, sinó acollint-lo i respectant-lo tal com és. En altres paraules, perdonar és eliminar la categoria «enemic» de les nostres relacions. Si això és el perdó bíblic, el primer beneficiat no és el perdonat sinó el qui perdona. Cada vegada que perdonem una ofensa restablim amb el

germà i amb el món una aliança que s'havia trencat i, com a conseqüència, el nostre cor es pacifica.

Ja ho deia l'autor del llibre dels Proverbis: «Qui perdona l'ofensa cultiva l'amor» (*Pr* 17,9).

Dra. Núria Caldach-Benages

PALABRAS DE VIDA

Laudato si' (V)

La semana pasada nos fijábamos en la primera de las causas de la relación desordenada del hombre con las otras criaturas, que el Papa denuncia en el capítulo tercero de la encíclica *Laudato si'* («el paradigma tecnocrático dominante»). Hoy nos centramos en la segunda, que es una comprensión inadecuada del «lugar del ser humano y de su acción en el mundo» (n.º 101).

Sin lugar a dudas, la característica fundamental de la cultura moderna es el antropocentrismo. Esto responde a una verdad: el ser humano, creado a imagen de Dios, participa en cierta medida del dominio de Dios sobre el resto de las criaturas (Gn 1,27-28). Ahora bien, ese poder no es absoluto, sino que tiene unos límites éticos: el hombre, en su relación con la naturaleza, debe respetar la intención originaria de Dios y, por tanto, pensar en el bien de todos los que viven en este momento histórico y de quienes vivirán en el futuro. El segundo límite ético se refiere al propio ser humano: él es también, para sí mismo, un don de Dios y, por tanto, tiene que respetar «la estructura natural y moral de la que ha sido dotado» (n.º 115).

La falta de respeto a estos límites, en una cultura en la que cualquier deseo de las personas es considerado un derecho, y en la que éstas acaban dando «prioridad absoluta a sus conveniencias circunstanciales» (n.º 122), nos conduce a una situación de «desmesura antropocéntrica» (n.º 116). Para superar este antropocentrismo exagerado el camino no es otro que el que nos señala el Papa: «la forma correcta de interpretar el concepto del ser humano como “señor” del universo consiste en entenderlo como administrador responsable» (n.º 116).

De hecho, no medir las consecuencias de las intervenciones del hombre sobre la creación es un «reflejo muy visible de un desinterés por reconocer el mensaje que la naturaleza lleva inscrito en sus mismas estructuras» (n.º 117). Y este mensaje está también inscrito en la naturaleza humana. La sensibilidad para proteger la creación no es auténtica si excluye de esa protección al ser humano. «Cuando no se reconoce en la realidad misma el valor de un pobre, de un embrión humano, de una persona con discapacidad..., difícilmente se escucharán los gritos de la misma naturaleza» (n.º 117). Como aplicación de este principio el Papa recuerda que no «es compatible la defensa de la naturaleza con la justificación del aborto» (n.º 120).

Ante esta situación cultural, en la encíclica se remarca la convicción de que «no habrá una nueva relación con la naturaleza sin un nuevo ser humano. No hay ecología sin una adecuada antropología» (n.º 118). Esta antropología no sólo exige el respeto a la persona considerada aisladamente, sino una relación entre las personas caracterizada por la justicia, una sociedad en la que unos no se aprovechan de los otros y donde nadie sea tratado «como mero objeto» (n.º 123). Esta justicia ha de alcanzar todas las dimensiones de la vida social, pero especialmente el ámbito del trabajo y de las relaciones laborales: aquí es donde se unen la justa relación entre las personas y con la naturaleza, y es éste el lugar privilegiado para la construcción de un mundo más humano.

No desfallezcamos en el esfuerzo por edificar este mundo más justo.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

«Teresa, ayer y hoy»

V Centenario en Tortosa

Erramos el V centenario de Teresa de Jesús, agradeciendo a la santa de Ávila, la riqueza de su experiencia, lo mucho que hemos conocido en sus escritos, y todos los actos y celebraciones a las que hemos podido asistir en Tortosa ciudad y en muchos de los pueblos de la diócesis.

Agradecemos también a esta gran mujer, su constante búsqueda de sentido que sólo llega a alcanzar en la madurez de su vida. El padre Tomás Álvarez, carmelita, lo identifica con su experiencia mística y su misión profética, una misión que es a la vez trascendente y terrena. Nos dice así: «Se trata de una experiencia de ayer que desborda la historia y sobrevive hoy.»

AYER, Una mujer de oración, carmelita descalza, contemplativa... hace de su oración una enseñanza. Apuesta por la interioridad y la oración a pesar de que le resulta un duro camino:

Le cuesta concentrarse, **la imaginación** —para ella «la loca de la casa»— le pone trabas.

La misericordia de Dios, es casi un reto: cuanto más la experimenta más desconcierto le produce. La desmesura y la gratuidad de Dios, ponen en evidencia su infidelidad, su pequeñez, y eso le abrumba. A la vez, es para ella una continua sorpresa, y acaba diciendo: «**sólo puedo presumir de su misericordia.**»

Va conociendo a Dios a la vez que se conoce a sí misma, un largo proceso que ella disfruta y agradece. Su modo de ser y vivir, le hace volver sobre lo vivido, saborearlo... **aprende así de la vida,** y nos deja esa tarea.

Una mujer de experiencia: Para Teresa, la escuela es la vida, Jesús su «libro vivo», y su modo la verdad, ese «andar en verdad» que llena sus páginas. Contempla a un Jesús humano y humanizador, que vive nuestras costumbres, pasa por nuestras dificultades, siente nuestro gozo.

Teresa escribe desde la experiencia propia y ajena, no le sirven los libros; aprende de lo vivido y así nos lo cuenta: «**Cuando se quitaron muchos libros en lengua romance —alude a la Inquisición— el Señor me dijo: “Yo te daré un libro vivo”. Después entendí lo que me quería decir, porque he tenido tanto en qué pensar ante lo que veía presen-**

te, y tanto amor del Señor conmigo para enseñarme en todo, que Su majestad ha sido el libro verdadero» (Vida 26,5).

Aprendió este modo ya en su familia, rica en valores afectivos, su orfandad, su enfermedad —tres años pero se tornó ya crónica— en las relaciones con sus amigos, con las monjas de sus conventos. De esta vida social intensa, pasa a la vida mística. Tiene experiencia de la propia alma, y en ella percibe a la Trinidad. Es otro modo de ver el mundo, la Iglesia, las personas, y hasta otro modo de encarar la muerte. Teresa vive en espera, y así lo canta: «**Vivo sin vivir en mí, y tan alta vida espero que muero porque no muero. Qué larga es esta vida, qué duros estos destierros, esta cárcel y estos hierros en que el alma está metida; sólo esperar la salida, me causa un dolor tan fiero que muero porque no muero» (Vida 40,20).**

HOY, Teresa tiene una palabra que decir al mundo de hoy, sale al paso de anhelos y búsquedas que se dan en nuestro tiempo. La interioridad va siendo hoy un valor. La gente está de vuelta de la inconsciencia y la evasión. Queremos reconocernos, no perdernos lo que realmente somos, es importante participar en la conquista de uno mismo. El Yoga, el Zen y otras escuelas, dan muestra de estos deseos.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMILIA

Els avis (i II)

Quan he estat a les Filipines, el poble filipí em saludava dient: «Lolo Kiko» —això vol dir «avi Francesc»— «Lolo Kiko», deien! Una primera cosa és important de subratllar: és cert que la societat tendeix a descartar-nos, però el Senyor segur que no. El Senyor no ens descarta mai. Ell ens crida a seguir-lo en cada edat de la vida, i també l'ancianitat conté una gràcia i una missió, una veritable vocació del Senyor. L'ancianitat és una vocació. No és encara el moment de «llençar els rem».

Benvolguts avis, benvolguts ancians. Convertim-nos també nosaltres en poetes de la pregària: acostumem-nos a cercar paraules nostres, recuperem aquelles que ens ensenya la Paraula de Déu. És un gran do per a l'Església, la pregària dels avis i dels ancians! És una riquesa! És una gran injecció de saviesa també per a tota la societat.

Nosaltres podem donar gràcies al Senyor pels béns que hem rebut, i reomplir la buidor que envolta la ingratitude. Podem intercedir per les expectatives de les

noves generacions i donar dignitat a la memòria i als sacrificis de les generacions passades. Podem recordar als joves ambiciosos que una vida sense amor és una vida estèril. Podem ensenyar als joves massa enamorats d'ells mateixos que hi ha més joia a donar que a rebre. Els avis i les àvies formen la «coral» permanent d'un gran santuari espiritual, on la pregària de súplica i el cant de lloança sostenen la comunitat que treballa i lluita en el camp de la vida.

(Dimecres, 11 de març de 2015.)

La contemplación le cambió la mirada, la valoración de las cosas, y hasta el ROSTRO DE DIOS: Dios está en el Evangelio, también en la obra del artista, en el espectáculo de la naturaleza, en los amigos. Dios está cerca, un amigo con quien contrastar; Teresa delega en Él el conocimiento de sí y de todo:

«¡Oh, Amor que me amas más de lo que yo puedo amar ni entiendo! ¿Para qué quiero, Señor, desear más de lo que Vos quisierais darme?... En esto que mi alma piensa salir con ganancia, por ventura estará mi pérdida. Querred Vos de mí lo que quisierais querer... que si Vos quisierais contentarme a mí cumpliendo mis deseos, veo iría perdida» (Relación XVII, 1-2).

Percibimos hoy cierto cansancio ante las teorías, **deseos de experiencia**. Se apuesta por el conocimiento propio y la autoayuda que consolidan nuestra identidad personal, y «nos mantienen al día» en lo que realmente somos. Teresa nos lo cuenta con gracia: «**No es pequeña lástima y confusión que, por nuestra culpa, no nos entendamos a nosotras mismas ni sepamos quiénes somos. ¿No sería gran ignorancia que preguntaran a uno quién es, y no se conociese, ni supiese quién fue su padre ni su madre, ni de qué tierra es? Pues si esto sería gran bestialidad, es mayor cuando no procuramos saber qué somos sino que nos**

detenemos sólo en los cuerpos, y así, a bulto, sabemos que tenemos alma, mas qué bienes puede haber en esta alma, o quién está dentro de ella, pocas veces lo consideramos» (1Moradas 1,2).

La Teresa contemplativa da paso a la APÓSTOL, el fuego interior la empuja al compromiso:

«**Mil vidas daría yo porque una de esas almas se salvara.**»

«**Si el amor que me tenéis, Dios mío, es como el que os tengo; decidme: en qué me detengo, o Vos en qué os detenéis**», lo expresa en sus poesías.

S. XVI: una mujer judeo-cristiana, monja, de mala salud... ¿Y acomete la gran empresa de la Reforma fundando 15 conventos a lo largo de la geografía española, y en sólo 20 años?

Esta experiencia que hemos ido conociendo con tantos matices durante la celebración del V Centenario, esta gran persona que abre nuestra mente y mueve nuestro corazón nos cuestiona:

«**Todo esto ¿dice algo a mi vida hoy?**»

«**¿A qué estoy dispuesto/a en este momento de la historia en que me toca vivir?**»

«**¿Quién sabe si tiene alguna respuesta para darnos!**»

Concha Salvador, stj

OCTUBRE MISSIONER

Missioners de la misericòrdia

«**L**a collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii més segadors» (Lc 10,2). Aquest mes missioner no pot acabar sense que ens prenguem en serio allò que Jesús ens va encarregar. Preguem a l'amo del sembrat, siguem proactius, sembrem també nosaltres missatges de vocació missionera: a preveres, a laics, a religiosos. *Ell designà uns altres setanta-dos, som nosaltres, els nostres familiars, fills, amics coneguts.* Preguem al Senyor, sembrem i posem-nos en escolta... no sigui que ens cridi per treballar el seu camp «ad gentes».

I no només hem de pregar perquè els segadors siguin sants i nombrosos, sinó també hem d'actuar perquè la seva tasca sigui possible. Per l'amor que hem rebut de Déu hem d'estimar com Ell ens ha estimat. Aquesta és la dinàmica del missioner. I Ell ens ha estimat de forma concreta, encarnada. També nosaltres hem de concretar aquest amor. L'amor es tradueix en fets, i aquests es materialit-

zen. Les nostres aportacions materials parlen de l'actuació de l'Esperit en nosaltres.

Sentim l'amor del Pare, el manifestem en el nostre obrar i des de la donació nostra i dels nostres béns. I donem «raó de la nostra esperança» a aquells que ens la demandin. Aquest és l'obrar missioner. I allò que directament no podem aportar a altres països i indrets, podem fer-ho a través dels germans missioners. Junament amb la nostra pregària compartim també la nostra almoïna, perquè ells puguin donar raó de quina és l'esperança a la que estem cridats.

Delegació diocesana de Missions

Viatge a Cantàbria i al País Basc de la Pquia. dels Dolors

Un any més feligresos de la Parròquia dels Dolors (Tortosa) i d'altres poblacions de la diòcesi (Vinaròs, Bitem, Alfara de Carles) hem conviscut durant sis dies, del 21 al 26 de setembre, tot visitant el Cantàbric i el País Basc. Hem gaudit de la bellesa de ciutats com Bilbao, Sant Sebastià, Santander, Ondarríbia,... i de paratges preciosos

com les coves del Sobao o la costa de Biàrritz.

L'últim dia vam visitar pel matí la casa i l'església de Sant Ignasi de Loiola, on hi vam celebrar l'eucaristia a la capella de la conversió. I per la tarda vam estar al Castell de Javier i a l'església on el sant missioner va ser betejat. Quan ja marxàvem cap a casa ens vam trobar en la Ja-

vierada universitària, molt dels joves eren vinguts de sudamèrica i de paï-

sos orientals. Quina alegria poder veure un signe més del treball apostòlic d'Ignasi i Javier.

Donem gràcies a Déu pel bé espiritual i de germanor que ens fa a la parròquia aquestes sortides.

Esperem ja amb il·lusió la propera sortida.

Mn. Javier Vilanova

AGENDA

► **Divendres 30**, Peníscola, 19 h, Confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns (lit.hores: 2a setm.) [Rm 8,12-17 / Sl 67 / Lc 13,10-17]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dimecres [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant

Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Cirilla, vg. i mr.

29. ■ Dijous [Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35]. Sant Narcís, bisbe i màrtir (s. iv), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, verge i màrtir; beat Miquel Rua, prevere salesià.

30. ■ Divendres [Rm 9,1-5 / Sl 147 / Lc 14,1-6]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi,

Rupert i Victorí, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dissabte [Rm 11,1-2a.11-12.25-29 / Sl 93 / Lc 14,1.7-11]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, religiós jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, màrtir; sant Volgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

1. □ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (litúrgia hores: 3a setm.) [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5, 1-12a]. Tots sants.

Diuenge XXX de durant l'any

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho creiem un somni, / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bartimeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida.» El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del profeta Jeremías (Jer 31,7-9)

Así dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por el mejor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: El Señor ha salvado a su pueblo, al resto de Israel. Mirad que yo os traeré del país del norte, os congregaré de los confines de la tierra. Entre ellos hay ciegos y cojos, preñadas y paridas: una gran multitud retorna. Se marcharon llorando, los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por un camino llano en que no tropezarán. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito.»

► Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 5,1-6)

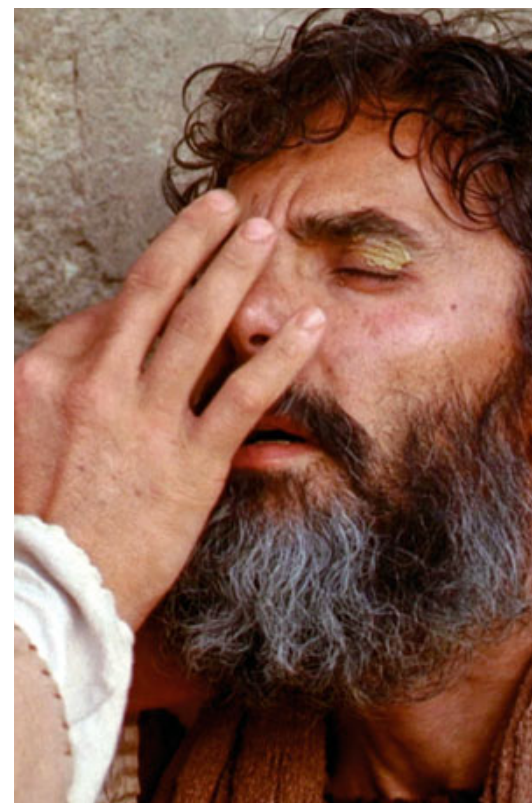
Hermanos: Todo sumo sacerdote, escogido entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, ya que él mismo está envuelto en debilidades. A causa de ellas, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor: Dios es quien llama, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino aquel que le dijo «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy», o, como dice otro pasaje de la Escritura: «Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.»

Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, el ciego Bartimeo, el hijo de Timeo, estaba sentado al borde del camino, pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo regañaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí.» Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo.» Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama.» Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que haga por ti?» El ciego le contestó: «Maestro, que pueda ver.» Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha curado.» Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

COMENTARI

Set passos cap a la salvació

Marc acaba la part central de l'evangeli narrant la guarició del cec Bartimeu a Jericó i marcant set passos en el procés de curació. 1. *Va sentir dir que passava Jesús:* atent al que passa al seu voltant, el cec copsa la presència del Senyor. Com Elies (1Re 19,11s) a qui Déu es fa present més en *el murmurí d'un ventijol suau* que no pas en *vent huracanat en terratrèmol* o en *foc de fets extraordinaris*. 2. *Començà a cridar:* «*Fill de David, Jesús, tingueu pietat de mi*»: Bartimeu, que ha sentit parlar dels miracles del rabí de Natzaret, sap a qui adreçar-se per obtenir la curació: la seva confiança en Jesús no és perquè sí. 3. *Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort:* el cec amb seny sap de qui no convé fer cas. Cal seny per a no fer cas de segons quines veus! 4. *Jesús s'aturà i digué:* «*Crideu-lo!*»: d'entre els passos per a la guarició aquest és el central. En tot projecte d'evangelització l'element decisiu és la iniciativa compassiva de Jesús que escolta el clam dels necessitats. 5. *Van cridar el cec dient-li:* «*Coratge! Aixeca't que et crida!*»: de fet la crida li arriba al cec per aquells que el renyaven perquè callés. No importa d'on ens ve la crida a la construcció del Regne! Bartimeu, humil, es deixa ajudar. 6. *Llençà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús:* en definitiva el moment clau és el de la decisió personal d'anar cap a Jesús, sense la qual la crida del Senyor resta ineficaç. 7. *Jesús li preguntà:* «*Què vols?*». *Ell respon:* «*Rabuni, que hi vegi!*»: cal explicitar amb claredat i confiança el que volem i confiarem rebre de Jesús. I si de debò ho volem, cal esforçar-nos per fer-ho realitat.

Mn. José Luis Arín